

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.881 van 13 maart 2001
in de zaak A. 100.604/XIV-2034.**

In zake : Pasquale ANNUNZIATA,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DIEPENDAELE,
kantoor houdende te 1081 BRUSSEL,
Pantheonlaan 4

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. DERVEAUX,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
Zwitserlandstraat 29

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Pasquale ANNUNZIATA, van Italiaanse nationaliteit, op 19 februari 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie van 22 januari 2001, waarbij de uitlevering van verzoeker aan de Franse Autoriteiten wordt toegestaan uit hoofde van de feiten vermeld in het bevel tot aanhouding van 27 juli 2000, uitgevaardigd door de Onderzoeksrechter van het Tribunal de Grande Instance te Saint-Quentin, aan verzoeker op 8 februari 2001 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 13 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 20 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op vrijdag 9 maart 2001 om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DIEPENDAELE, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. DERVEAUX, die verschijnt voor verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"KONINKRIJK BELGIË

MINISTERIE VAN JUSTITIE

DE MINISTER VAN JUSTITIE,

Gezien de nota dd. 05.09.2000 van de Franse ambassade te Brussel waarbij de uitlevering wordt gevraagd van de Italiaanse onderdaan ANNUNZIATA Pasquale, geboren te Sarno op 23.09.1940;

Gezien de daarbij overgelegde stukken waaronder het bevel tot aanhouding dd. 27.07.2000 uitgevaardigd door de onderzoeksrechter bij het Tribunal de Grande Instance te Saint-Quentin wegens oplichting, bende-vorming en valsheid in geschriften, feiten gepleegd op Frans grondgebied tussen 1998 en februari 2000;

Gezien het advies uitgebracht door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent op 21.12.2000;

Gelet op de Schengen-Uitvoeringsovereenkomst van 19 juni 1990 en het Europees Uitleveringsverdrag van 13 december 1957;

Gelet op de Uitleveringswet van 15 maart 1874;

Overwegende dat de feiten zowel naar Belgisch als naar Frans recht strafbaar zijn, dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 2.1 van voormeld

Verdrag, en dat de verjaring van de strafvordering noch naar Belgisch noch naar Frans recht is bereikt;

Overwegende dat de feiten geen politiek of een daarmee samenhangend misdrijf uitmaken;

Overwegende dat in deze niet is gebleken dat het verzoek tot uitlevering dat op een misdrijf van gemeen recht berust, is ingegeven om een persoon wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke overtuiging te vervolgen of te straffen;

Overwegende dat bijgevolg aan de voorwaarden en de formaliteiten inzake de uitlevering is voldaan,

Besluit :

Enig artikel. De uitlevering van ANNUNZIATA Pasquale wordt aan de regering van Frankrijk toegestaan wegens de feiten vermeld in voornoemd bevel tot aanhouding dd. 27.07.2000.

(...).".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker alert en diligent heeft geageerd, vermits het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 19 februari 2001 werd ingediend, de bestreden beslissing dateert van 22 januari 2001, aan verzoeker op 8 februari 2001 ter kennis gebracht, zodat is voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker, wat de tweede voorwaarde betreft, een eerste middel afleidt uit de

schending van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991; dat hij dit middel als volgt ontwikkelt :

"(...)

In zijn conclusies ingediend bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling wierp verzoeker de middelen op die weergegeven worden in de conclusies die als stuk 2 worden gevoegd aan voorliggend verzoekschrift.

Samengevat meent verzoeker dat niet voldaan werd aan het door artikel 3, tweede lid, van de Uitleveringswet gestelde substantiële vereiste, namelijk dat het bevel tot aanhouding, op voorlegging waarvan de uitlevering wordt gevraagd, duidelijk de feiten omschrijft voor dewelke het werd verleend; dat aldus de wettelijke vereisten voor de uitlevering niet zijn vervuld.

Welnu, in de bestreden beslissing wordt op geen enkel van deze middelen geantwoord.

Of hierop geantwoord is in het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, doet niet terzake, nu dit advies geheim is en niet aan verzoeker werd betekend en hem zelfs niet meegedeeld mag worden gelet op het geheim karakter van dit advies. Bijgevolg behoort het tegenpartij in de beslissing tot uitlevering te antwoorden op de middelen opgeworpen door verzoeker voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling.";

Overwegende dat het eerste middel in wezen betrekking heeft op de inhoud van het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent van 21 december 2000, dat zich in het administratief dossier van tegenpartij bevindt; dat verzoeker verwijst naar de inhoud van zijn conclusies genomen voorafgaand aan dit advies; dat de inhoud van meerge-noemd advies niet op zijn wettigheid kan worden getoetst door de Raad van State, vermits dit advies uitgaat van een orgaan van de Rechterlijke Macht; dat het de Minister van Justitie bij het nemen van de bestreden beslissing evenmin lijkt toe te komen een wettigheids-toezicht uit te oefenen op voornoemd advies; dat de Minister van Justitie door de bestreden beslissing te nemen de hem krachtens de uitleveringswet van 15 maart 1874 toekomende bevoegdheid op correcte wijze lijkt te hebben uitgeoefend;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 3, tweede lid van de Uitleveringswet van 15 maart 1874; dat hij dit middel als volgt adstrueert :

"(...)

Verzoeker meent dat niet voldaan werd aan het door artikel 3, tweede lid, van de Uitleveringswet gestelde substantiële vereiste, namelijk dat het bevel tot aanhouding, op voorlegging waarvan de uitlevering wordt gevraagd, duidelijk de feiten omschrijft voor dewelke het werd verleend; dat aldus de wettelijke vereisten voor de uitlevering niet zijn vervuld (verzoeker verwijst terug uitdrukkelijk naar de argumentatie ontwikkeld in haar (zijn) besluiten voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent – stuk 2).";

Overwegende dat zich in het Frans strafdos-sier een gedetailleerde uiteenzetting van de feiten bevindt die werd opgesteld door de bevoegde Procureur van de Republiek, die de basis vormt voor de gevraagde uitlevering samen met de inhoud van het bevel tot aanhouding van de Franse Onderzoeksrechter; dat in de mate dat de Raad het tweede middel op zijn wettigheid zou mogen toetsen, het middel feitelijke grondslag mist;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker een derde middel ontwikkelt, dat hij afleidt uit de schending van artikel 54 van de Schengen-overeenkomst van 19 juni 1990; dat dit middel als volgt luidt :

"(...)

Verzoeker werd gedagvaard om te verschijnen voor de Correctionele Rechtbank te Brugge ter zitting van 12.02.2001 voor de feiten weerhouden in de dagvaarding die aan verzoeker daartoe werd betekend (zie in bijlage kopie dagvaarding – stuk 3).

De zaak in kwestie werd op deze zitting behandeld en in beraad genomen. Zij staat voor uitspraak op 05.03.2001.

Dat blijkt de gegevens van het Belgische straf-dossier, de feiten waarvan hij wordt verdacht in Frankrijk, samenhangend zijn met deze waarvoor hij wordt vervolgd in België en door het principe van de éénheid van opzet dezelfde feiten behelzen als deze waarvoor hij wordt vervolgd in België.

Dat verzoeker dan ook niet kan worden uitgeleverd met het oog op een vervolging voor feiten waarvoor hij in Frankrijk niet meer kan vervolgd worden.";

Overwegende dat verzoeker in wezen aanvoert dat zijn veroordeling voor dezelfde feiten in België en in Frankrijk, zijn uitlevering naar Frankrijk zou beletten, gelet op het algemeen beginsel "non bis in idem";

Overwegende dat de toepassing van het beginsel "non bis in idem", opgenomen in artikel 54 van de Schengen-Overeenkomst van 19 juni 1990 en in artikel 9 van het Europees Uitleveringsverdrag van 13 december 1957, op het eerste gezicht vereist, dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten door de Belgische en de Franse Overheid, identiek zijn; dat bijgevolg de omstandigheid dat verzoeker in België strafbare feiten zou hebben gepleegd waarop dezelfde strafrechtelijke kwalificaties van toepassing zouden zijn als die, die door de Franse Overheid worden gehanteerd voor op Frans grondgebied gepleegde feiten, op het eerste gezicht niets afdoet aan de eventuele vervolging van verzoeker in Frankrijk voor de aldaar gepleegde feiten; dat het

uitsluitend aan de Franse Rechter toekomt om te oordelen over de constitutieve bestanddelen van de misdrijven, waarvoor om de uitlevering wordt verzocht; dat het aan verzoeker toekomt om de middelen in te roepen die het Franse recht hem verschaft;

Overwegende dat het derde middel niet ernstig is;

2.2.4. Overwegende dat verzoeker in het vierde en in het vijfde middel de schending inroept van artikel 6 van het EVRM;

Overwegende dat het vierde middel als volgt luidt :

"(...)

Dat een mogelijke uitlevering zou betekenen dat verzoeker het recht verliest om hoger beroep aan te tekenen tegen de in België tussen te komen beslissing.

Dat hij immers dreigt uitgeleverd te worden vóór hij de kans krijgt hoger beroep aan te tekenen tegen de tussen te komen beslissing van de Correctionele Rechtbank te Brugge (die voorzien is voor 05.03.2001).

Dat aldus hem het recht op hoger beroep wordt ontnomen of minstens het recht wordt ontnomen om zich te verdedigen voor de beroepsrechter in België.

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 6 van het EVRM.";

Overwegende dat uit de debatten is gebleken dat verzoeker minstens een deel van zijn straf zal moeten uitzitten in België, zodat hij in de mogelijkheid verkeert om hoger beroep aan te tekenen tegen het vonnis van 5 maart 2001 van de Correctionele Rechtbank te Brugge, zodat zijn rechten van verdediging gevrijwaard zijn en artikel 6 van het EVRM op het eerste gezicht niet is geschonden;

2.2.5. Overwegende dat het vijfde middel van verzoeker als volgt luidt :

"(...)

Door verzoeker uit te leveren zal hij, in geval van hoger beroep tegen de beslissing van de Correctionele Rechtbank te Brugge, met zekerheid verstek laten gaan voor de beroepsrechter in België.

In dat geval verbeurt hij het recht op terugbetaling van de betaalde borgsom van 500.000 BF. (borgsom die werd betaald in het kader van de voorwaarden voor voorlopige invrijheidstelling gesteld door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent dd. 02.11.2000).

Welnu, het is in strijd met het recht op een eerlijk proces, zoals voorzien door artikel 6 EVRM, door zelf de voorwaarden te creëren door verzoeker uit te leveren aan Frankrijk, en zo verzoeker het onmogelijk te maken om de 500.000 BF terug te verwerven.";

Overwegende dat uit de analyse van het vierde middel volgt dat verzoeker met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid geen verstek zal laten gaan voor de Appelrechter te Gent, zodat hij normaliter de door hem betaalde borgsom zal kunnen recupereren;

Overwegende dat het vijfde middel niet ernstig is;

2.2.6. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

3.1.1. Overwegende, wat de derde voorwaarde betreft, verzoeker het volgende doet gelden :

"III MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing zal elke uitwerking onthouden aan een arrest van de Raad van State dat de vernietiging van het bestreden besluit zal vaststellen, wat mogelijk is indien één of meerdere van voornoemde middelen ernstig wordt bevonden. Het is immers niet te verwachten dat, in geval van vernietiging van de bestreden beslissing, verzoeker door Frankrijk zal teruggebracht worden naar België. Gelet op de te verwachten duur van de behandeling van het beroep tot nietigverklaring, is het mogelijk dat verzoeker ondertussen veroordeeld is tot een gevangenisstraf in Frankrijk, die hij daar zal moeten uitzitten,

tengevolge waarvan Frankrijk hem niet zal willen terugbrengen.

Er wordt verwezen naar Raad van State, nummer 57.973 van 01.02.1996.

Bovendien zal in geval van onmiddellijke uitvoering verzoeker opgesloten worden in een Franse gevangenis in afwachting van zijn berechting in de verzoekende staat. Indien de Raad, voor zover één of meerdere voornoemde middelen ernstig wordt bevonden, daarna tot de vernietiging besluit van de bestreden handeling, zal dit als gevolg hebben dat verzoeker ondertussen gedurende verscheidene maanden van zijn vrijheid werd beroofd, hetgeen een onwettige vrijheidsberoving betekent indien nadien blijkt dat tengevolge van de vernietiging van de bestreden beslissing de uitlevering onwettig was.

Een onwettige vrijheidsberoving gedurende verscheidene maanden is uiteraard een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Tevens zal verzoeker in geval van uitlevering aan Frankrijk onvermijdelijk worden beroofd van zijn recht om hoger beroep aan te tekenen tegen de tussen te komen beslissing van de Correctionele Rechtbank te Brugge, minstens van zijn recht zich te verdedigen voor de Belgische beroepsrechter.

Ook dit laatste maakt uiteraard een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit.";

3.1.2. Overwegende dat uit de debatten is gebleken dat verzoeker niet onmiddellijk zal worden uitgeleverd aan de verzoekende staat, zodat het door hem aangevoerde nadeel op dit ogenblik louter hypothetisch is; dat bovendien het nadeel voortvloeit uit de tussen te komen uitspraken van Franse Rechtscolleges en niet uit de bestreden beslissing; dat tenslotte het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitgaat van de hypothese van het ernstig bevinden van de middelen, wat te dezen niet het geval is, en van de onmogelijkheid om de Belgische Appelrechter te adiëren, wat evenmin het geval is;

3.1.3. Overwegende dat niet is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede en de derde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeven-duizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart tweeduizendeen, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.